

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/20/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015201685
Dátum vydania rozhodnutia:	04.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015201685.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: X. H. V., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Sýrska arabská republika, zastúpeného Mgr. Jarmilou Karak Várgovou, advokátkou, Brečtanová 21, Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín, Jilemnického 2, Trenčín, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/101/2015-32 zo dňa 15.10.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/101/2015-32 zo dňa 15.10.2015 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č.: PPZ-HCP-BB8-146-011/2015-AV zo dňa 17.09.2015 r u š í .

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 687,34 EUR na účet jeho právneho zástupcu vedený v U. U. a. s., č. účtu: XXXXXXXXXXXX/XXXX do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu č.: PPZ-HCP-BB8-146-011/2015-AV zo dňa 17.09.2015, ktorým tento rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c), ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. na dobu 3 mesiace, t. j. do 17.12.2015, na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej účastníkom konania v členskom štáte - Maďarskej republike („ďalej len „Dublin III“).

Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že súd neprihliadol k navrhovateľom pripojeným dvom

oznámeniam o začatí konania na vydanie zákazu na vydanie/vrátenie osoby do Maďarska, v ktorých bolo už súčasne vydané predbežné opatrenie o zákaze vydania/vrátenia podľa Dublinského nariadenia, zo dňa 9.9.2015 a 14.9.2015 a v tejto súvislosti uviedol, že vo všetkých prípadoch ide o vyhostenie/vrátenie z Rakúska do Maďarska a teda išlo o inú situáciu.

Krajský súd rovnako neprihliadol k navrhovateľom pripojenému výňatku z rozhodnutia Správneho súdneho dvora Rakúska, ktorý rozhodol dňa 8.9.2015 o tom, že Maďarsko nemôže byť automaticky považované za bezpečnú krajinu a je potrebné skúmať individuálne, či je osobu možné do tohto štátu vrátiť v rámci Dublinského konania, a konštatoval, že toto nie je pre predmetné konanie záväzné, nakoľko Maďarsko ako členský štát Európskej únie je považovaný za bezpečnú krajinu, je v nej demokratický systém, vo všeobecnosti neexistuje v nej prenasledovanie, mučenie ani neľudské či ponižujúce zaobchádzanie alebo trestanie, hrozba násilia, ozbrojené konflikty.

Krajský súd považoval za nepodstatnú námietku navrhovateľa, že odporca nezistil riadne skutkový stav veci, keď nezistil, v akých podmienkach by sa navrhovateľ nachádzal v prípade vrátenia do Maďarska z dôvodu, že o navrátení do Maďarska rozhoduje iný orgán, ako je správny orgán, ktorého rozhodnutie bolo napadnuté opravným prostriedkom.

K námietke, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď neskúmal možnosti vrátenia navrhovateľa s ohľadom na možné porušovanie jeho základných práv a slobôd garantovaných mu čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, krajský súd uviedol, že postupom odporcu neboli porušené ľudské práva navrhovateľa. Prostriedky správneho orgánu určené na dodržanie podmienok pobytov cudzincov sú vymedzené tak, aby nedošlo k neprimeranému zásahu do ich základných ľudských práv a slobôd.

K námietke týkajúcej sa dĺžky doby zaistenia na dobu 3 mesiace, t. j. do 17.12.2015, krajský súd uviedol, že v danej veci odporca skúmal dĺžku možného zaistenia navrhovateľa v súlade s článkom 29 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 604/2013, podľa ktorého sa odovzdanie navrhovateľa uskutoční najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok. V súlade s čl. 29 ods. 2 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 sa táto lehota môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku. Za účelom stanovenia dĺžky zaistenia odporca písomne oslovil Útvar policajného zaistenia Medved'ov, ktorý uviedol, že vzhľadom na doterajšiu prax pri vykonávaní úkonov spojených s odovzdávaním cudzinca v rámci Dublinského konania odporučil dobu zaistenia na 3 mesiace. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je správny orgán povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel jeho zaistenia. Dĺžka zaistenia závisí od viacerých faktorov, medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov Slovenskej republiky so štátnymi orgánmi Maďarskej republiky, ako aj zabezpečenie a vybavenie prostriedkov na zabezpečenie jeho prevozu na územie Maďarskej republiky, komunikáciu s navrhovateľom ako aj vybavovanie všetkých náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe krajiny viazané. Preto sa nestotožnil ani s touto námietkou navrhovateľa.

Podľa krajského súdu odporca správne vychádzal z jemu dostupných informácií, tieto objektívne posúdil, najmä z pohľadu dôveryhodnosti osoby navrhovateľa a posudzoval aj relevantnosť dôvodov na strane navrhovateľa v súvislosti so zaistením tejto osoby.

Na základe toho dospel krajský súd k záveru, že preskúmané rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj správnym poriadkom a preto ho potvrdil.

II.

Odvolacie námietky navrhovateľa

Predmetný rozsudok krajského súdu navrhovateľ napadol včas podaným odvolaním, zo dňa 10.11.2015 z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p."), t. j. z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho

právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ zdôraznil, že otázka postavenia navrhovateľa v krajine, kam má byť poslaný, je dôležitá a rozhodujúca pre posúdenie, či existuje alebo neexistuje účel jeho zaistenia. Pripomenul, že práve prístup Maďarskej republiky k otázke prijatia, či neprijatia navrhovateľa späť je dôležitým ukazovateľom dodržiavania základných ľudských práv žiadateľov o azyl/ vrátených osôb v Maďarskej republike a v tej súvislosti poukázal na celý priebeh prípadu navrhovateľa, z ktorého usúdil, že Maďarská republika má značné problémy súvisiace s evidenciou žiadateľov o azyl.

Navrhovateľ nesúhlasil so záverom krajského súdu, že skúmanie situácie v Maďarskej republike je povinnosťou iného správneho orgánu - Dublinského strediska Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z dôvodu, že pri takom výklade právnych predpisov musí zákonite dôjsť k nesprávnym skutkovým záverom. Súdu vytýkal nedostatočné vysporiadanie sa s otázkou efektívnosti a účelnosti zaistenia, ako základného predpokladu na zaistenie navrhovateľa.

Navrhovateľ odkázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že konanie o zaistení a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované. Medzi zaistením a jeho účelom je úzka súvislosť, preto aj keď definitívny záver týkajúci sa vyhostenia padne v inom konaní, súd nemôže ani pri rozhodovaní o zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia zaisteniu.

Ďalej upozornil na predbežné opatrenie Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) zo dňa 25.09.2015 (platné do 16.10.2015), v rámci ktorého si ESLP vyžiadal od vlády Slovenskej republiky odpovede na otázky či si vyžiadala informácie od maďarskej strany týkajúce sa režimu, ktorý sa bude uplatňovať na azylovú žiadosť navrhovateľa, či si Slovenská republika vyžiadala záruky zo strany maďarskej vlády, že navrhovateľ nebude objektom reťazových návratov do tretej, nie bezpečnej krajiny v rozpore s čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Napriek tomu že vláda SR na tieto otázky priamo neodpovedala, podľa navrhovateľa týmto ESLP stanovil rozsah skúmania skutkového stavu, ktorý je vždy potrebné objasniť za účelom zistenia, či navrhovateľa bude napokon možné vrátiť do krajiny, alebo za účelom posúdenia hrozby porušenia tak čl. 3 ako aj čl. 5 Dohovoru.

Navrhovateľ napokon poukázal na skutočnosť, že Maďarská republika vrátenie navrhovateľa opäť neakceptovala a dňa 14.10. 2015 Dublinské stredisko migračného úradu oznámilo navrhovateľovi, že konanie zastavuje, nakoľko neexistuje dôvod na takéto konanie s tým, že dôvodom bolo opakované zamietavé stanovisko maďarskej strany na žiadosť o prijatie navrhovateľa späť, keďže osoba nie je registrovaná ako žiadateľ o azyl v Maďarsku a Dublinské nariadenie preto nie je aplikovateľné. Zaistenie, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu teda zaniklo, nakoľko formálne bol navrhovateľ prepustený a zaistený na základe iného dôvodu.

Z uvedených dôvodov, žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Stanovisko odporcu k odvolacím námietkam

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu z 19.11.2015 pripomenul, že dňa 19.8.2015 bolo vykonané odovzdanie navrhovateľa príslušníkmi Polície Českej republiky príslušníkom Polície Slovenskej republiky a následne riadne zisťoval skutkový stav veci a na základe požiadavky a následnej odpovede zo Spoločného kontaktného pracoviska Slovenské Ďarmoty - Balassagyarmat zistil, že navrhovateľ sa nenachádza v evidenciách žiadateľov o azyl v Maďarskej republike. Ďalej zistil, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá udelený žiadny druh a účel pobytu, rovnako nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky. Z toho dôvodu bolo začaté konanie o administratívnom vyhostení podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov.

Dňa 26.08.2015 bolo odporcovi doručené nesúhlasné stanovisko odboru Celoštátneho policajného veliteľstva Budapešť k prevzatíu navrhovateľa Maďarskou republikou. V stanovisku sa uvádza, že osoba požiadala o azyl v Maďarsku, preto jej odovzdanie a prevzatie je možné vykonať v rámci konania Dublin III.

Z uvedených dôvodov Dublinské stredisko začalo konanie o odovzdaní navrhovateľa do iného štátu podľa § 46a zákona č. 480/2002 Z. z. o azyly v znení neskorších predpisov pod číslom MU-DS-

580/2015-DŽ. Na základe vyššie uvedených skutočností bolo v rámci obnovy konania dňa 17.09.2015 pod číslom PPZ-HCP-BB8-75-025/2015-AV odporcom rozhodnuté o zrušení rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Vzhľadom na stanovisko odboru Celoštátneho policajného veliteľstva Budapešť k prevzatíu navrhovateľa Maďarskou republikou, v ktorom sa uvádza, že osoba požiadala o azyl v Maďarsku, preto jej odovzdanie a prevzatie je možné vykonať v rámci konania Dublin III a na stanovisko Ministerstva vnútra, Migračný úrad, Dublinské stredisko odporca začal voči navrhovateľovi dňa 17.09.2015 konanie o zaistení v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa nariadenia Dublin III.

Odporca v rámci konania neuložil navrhovateľovi alternatívu zaistenia, nakoľko tento nemal dostatok finančných prostriedkov na zloženie peňažnej záruky a súčasne nemal zabezpečené ubytovanie pre potreby uloženia alternatívy hlásenia pobytu.

Počas konania o zaistení navrhovateľa sa odporca zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života navrhovateľa v zmysle v článku 8 ods. 1 Dohovoru. Odporca práva navrhovateľa vyplývajúce z čl. 8 ods. 1 Dohovoru neupiera a plne ich rešpektuje. Navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území.

Vo vzťahu k § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a v súlade s ust. § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov bolo odporcom posudzované riziko útoku navrhovateľa. Vzhľadom na vyššie uvedené, s odvolaním na skutočnosti, ktoré predchádzali tomuto konaniu a sú obsahom spisu, bolo odporcom v rámci oprávnenia rozhodnuté o zaistení navrhovateľa v súlade s ust. § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil odporca dĺžku doby zaistenia na dobu tri mesiace, t. j. do 17.12.2015. Odporca zároveň skúmal dĺžku možného zaistenia navrhovateľa s ohľadom na skutočnosť, že v súlade s článkom 29 ods. 1 nariadenia Dublin III. sa odovzdanie navrhovateľa do Maďarskej republiky uskutoční najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok. Za účelom stanovenia dĺžky zaistenia bol písomne oslovený Útvar policajného zaistenia Medveďov, ktorý vo svojej odpovedi uviedol, že vzhľadom na doterajšiu prax a skúsenosti pri vykonávaní úkonov spojených s odovzdaním cudzinca v rámci Dublinského konania odporučil dobu zaistenia cudzinca na tri mesiace.

Odporca má za to, že vo veci napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa konal na základe riadne zisteného skutkového stavu veci.

Maďarsko je ako členský štát Európskej únie vo všeobecnosti považované za bezpečnú krajinu. Odporcovi nie je známa skutočnosť, že by Slovenská republika Maďarsko nepovažovala za bezpečnú krajinu. Medzinárodné právo (Ženevský dohovor) a právo EÚ (smernica o konaní o azyle) považujú krajinu za bezpečnú, keď je v nej demokratický systém a vo všeobecnosti a sústavne neexistuje prenasledovanie, mučenie ani neľudské či ponižujúce zaobchádzanie alebo trestanie, hrozba násilia, ozbrojené konflikty.

Odporca v konaní o zaistení navrhovateľa skúmal reálnu možnosť realizácie účelu zaistenia. Má za to, že informácie, ktorými disponoval v čase vydania rozhodnutia o zaistení navrhovateľa dostatočne zakladali dôvod na jeho zaistenie podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

Dňa 07.10.2015 bolo odporcovi doručené stanovisko MV SR PPZ Úradu hraničnej a cudzineckej polície č. PPZ-HCP-OCPI-2015/011151-002 zo dňa 01.10.2015, týkajúce sa žiadosti o prepustenie navrhovateľa zo zaistenia, ktoré bolo Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru doručené dňa 29.09.2015 od JUDr. Z. P., Liga za ľudské práva, Štúrova 3, 811 02 Bratislava.

V predmetnej žiadosti JUDr. Z. P. poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu podľa čl. 39 Pravidiel súdu, o vydaní predbežného opatrenia „Interim measure“, ktorým pozastavil návrat menovaného cudzinca do Maďarska a vyzval slovenskú vládu na poskytnutie informácií a záruk týkajúcich sa ich možného návratu. Predbežné opatrenie je platné do 16.10.2015.

Vo svojom stanovisku Úrad hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru uviedol, že v prípade navrhovateľa, ktorý je v súčasnosti umiestnený v ÚPZC Medveďov, je "dublinským žiadateľom o azyl", z dôvodu zrealizovania jeho dublinského transferu do zodpovedného členského štátu tzn. Maďarskej republiky, správny orgán využil oprávnenie zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel

zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku (§88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov rizikom úteku sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo primeranej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde, alebo sa bude ukrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona, alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

V danom prípade bola dôvodná obava naplnená tým, že navrhovateľ dobrovoľne nezotrval na území členského štátu (Maďarskej republiky), kde požiadal o medzinárodnú ochranu a bezdôvodne vstúpil na územie Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu správny orgán pristúpil k zabezpečeniu prípravy prevozu podľa osobitného predpisu.

Nakoľko Dublinské nariadenie ukladá zohľadňovať iné miernejšie donucovacie opatrenia, odporca sa v rámci konania legítimným spôsobom vysporiadal aj s možnosťou alternatívy zaistenia formou uloženia povinnosti podľa ustanovenia § 89 zákona o pobyte cudzincov.

Vo vzťahu k vyššie uvedeným skutočnostiam má Úrad hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru za to, že zaistenie navrhovateľa je primeraným opatrením a naďalej trvá účelnosť zaistenia vzhľadom na to, že je tu existencia reálneho predpokladu zrealizovania dublinského transferu do zodpovedného štátu.

Dňa 19.10.2015 bolo odporcovi doručené nesúhlasné stanovisko z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Mиграčný úrad Dublinské stredisko Bratislava k prevzatiu navrhovateľa Maďarskou republikou. V stanovisku sa uvádza, že navrhovateľ nie je v Maďarsku evidovaný ako žiadateľ o azyl, preto sa dublinské nariadenie v prípade menovaného nemôže uplatniť, nakoľko je ilegálnym cudzincom aj na našom území. Konanie je vedené pod č. p.: MU-DS-571-10/2015-DŽ.

Z uvedeného dôvodu odporca skúmal účel zaistenia navrhovateľa a dospel k záveru, že zanikol účel jeho zaistenia.

Na základe uvedených skutočností bol navrhovateľ dňa 24.10.2015 prepustený zo zaistenia z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov a následne dňa 24.10.2015 o 11.30 hod. bol navrhovateľ predvedený v zmysle ust. § 79 zákona o pobyte cudzincov na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Medveďov v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení. Kontrolou totožnosti a preverovaním v informačných systémoch polície bolo zistené, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá žiadny druh pobytu. Na území Slovenskej republiky sa nachádzal neoprávnene a nie je držiteľom cestovného dokladu. Na základe zistených skutočností bolo dňa 24.10.2015 pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-189-002/2015-AV správnym orgánom OCP PZ Trenčín začaté konanie o administratívnom vyhostení podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

Následne na základe zistených skutočností bolo dňa 24.10.2015 pod č.:PPZ-HCP-BB8-189-013/2015-AV rozhodnuté o administratívnom vyhostení navrhovateľa a zároveň mu bol zakázaný vstup na územie Slovenskej republiky na dobu 2 roky.

Uvedené bolo dôvodom pre následné rozhodnutie odporcu zo dňa 24.10.2015 pod č.: PPZ-HCP-BB8-190-014/2015 o zaistení navrhovateľa na dobu 3 mesiace, t. j. do 24.01.2016.

Dňa 10.11.2015 bol navrhovateľ v zmysle ustanovenia § 84 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a na základe čl. 4 ods. 1 Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarska o odovzdávaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici na Spoločnom kontaktnom mieste Čunovo - Rajka v čase o 11:00 hod. odovzdaný policajným orgánom Maďarskej republiky.

Vzhľadom na uvedené odporca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím č.: PPZ-HCP-BB8-146-011/2015-AV zo dňa 17.09.2015 zaistil navrhovateľa podľa ust. § 88 ods. 1 písm. c) v spojení s § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov dňom 17.09.2015 na dobu 3 mesiace, t. j. do 17.12.2015, na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Dublin III. Súčasne navrhovateľa podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnil do zariadenia - Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

Dňa 19.08.2015 bolo vykonané odovzdanie navrhovateľa príslušníkmi Polície Českej republiky príslušníkom Polície Slovenskej republiky na základe čl. 2 ods. 6 Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a Českej republiky o odovzdávaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici z dôvodu neoprávneného pobytu účastníka konania.

Po prevzatí navrhovateľa a previerkou obsahu spisu vzniklo podozrenie, že sa dopustil priestupku v zmysle ust. § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a to tým, že má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky, pričom nelegálne vstúpil z územia Maďarskej republiky na územie Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, bez udeleného platného víza, alebo povolenia na pobyt, ktoré by ho oprávňovali na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky. Na základe uvedeného, bol eskortovaný na vecne a miestne príslušný správny orgán, ktorým je Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín (odporca).

Preverovaním v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá udelený žiadny druh a účel pobytu, rovnako nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky. Na základe požiadavky a následnej odpovede zo Spoločného kontaktného pracoviska Slovenské Ďarmoty - Balassagyarmat pod č. p.: PPZ-MPS-SDA-1982/2015-DIV/6363 zo dňa 18.08.2015 bolo zistené, že navrhovateľ sa nenachádza v evidenciách žiadateľov o azyl v Maďarskej republike.

Na základe týchto skutočností odporca vydal Rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a uložení zákazu vstupu na dobu 2 rokov na územie Slovenskej republiky č.: PPZ-HCP-BB8-75-015/2015-AV.

Na základe uvedených skutočností bolo dňa 19.08.2015 pod číslom PPZ-HCP-BB8-76-015/2015-AV, odporcom rozhodnuté o zaistení navrhovateľa podľa ust. § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov s poukazom na ust. § 84 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov bol zaistený na dobu 1 mesiac a súčasne podľa ust. § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnený do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Navrhovateľa bolo potrebné zaistiť nakoľko je to potrebné na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, nakoľko neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu a má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Dňa 26.08.2015 bolo cestou RHCP Banská Bystrica doručené odporcovi rozhodnutie Maďarskej republiky o zamietavom stanovisku k prevzatíu navrhovateľa na readmisiu podľa medzinárodnej zmluvy z dôvodu, že tento je v súčasnej dobe evidovaný ako žiadateľ o udelenie azylu v Maďarskej republike. Na základe tejto informácie bolo cestou Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zistené, že navrhovateľ spĺňa podmienky na začatie Dublinského konania podľa Nariadenia Dublin III.

Na základe uvedenej žiadosti Dublinské stredisko začalo konanie o odovzdaní účastníka konania do iného štátu podľa § 46a zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle v znení neskorších predpisov pod číslom MU-DS-580/2015-DŽ.

Na základe nových skutočností, ktoré boli odporcom zistené po nadobudnutí právoplatnosti vydaného rozhodnutia o administratívnom vyhostení bolo v rámci obnovy konania dňa 17.09.2015 pod číslom PPZ-HCP-BB8-75-025/2015-AV odporcom rozhodnuté o zrušení rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Dňa 17.09.2015 bol navrhovateľ na základe zistených skutočností v súlade s ust. § 90 ods. 2 písm. b) bod 1, zákona o pobyte cudzincov Útvárom policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov prepustený zo zaistenia.

Odporca začal dňa 17.09.2015 pod číslom PPZ-HCP-BB8-146-002/2015-AV konanie vo veci zaistenia navrhovateľa podľa ust. § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Dublin III.

V rámci konania o zaistení bola na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Medveďov podľa § 22 zákona o správnom konaní, za prítomnosti tlmočníka, dňa 17.09.2015 pod č. p: PPZ-HCP-BB8-146-009/2015-AV spísaná s navrhovateľom zápisnica o podaní vyjadrenia. V uvedenej zápisnici uviedol, že sa volá X. H. V., nar. XX.XX.XXXX v Sýrii. Je slobodný, bezdetný, moslimského vierovyznania. Sýriu opustil pred tromi mesiacmi z dôvodu, že je v Sýrii vojna. Cestoval do Libanonu a po mori do Turecka do Istanbulu a potom do mesta Izmir, kde sa dohodovil s prevádzateľom. Ten ho previedol do Grécka na člnu na ostrov Kos. Trajektom odišiel do Atén, odtiaľ ihneď pokračoval vlakom do mesta Solún. Následne cestoval k hranici s Macedónskom, kde hranicu prešiel pešo. Následne vlakom k hraniciam so Srbskom a cez hranicu prešiel pešo. V Srbsku cestoval autobusom do Belehradu, odtiaľ znova

autobusom k maďarským hraniciam. Maďarské hranice prešiel pešo, kde sa prihlásil na políciu a bol umiestnený v tábore pre migrantov, v ktorom zotrval tri dni. Následne s tábora odišiel vlakom do Budapešti. V Budapešti si kúpil lístok na vlak do Hamburgu. V tom istom vlaku ho kontrolovala až polícia v Česku. V Európskej únii nemá zabezpečené ubytovanie a nemá ani adresu, kde by bol zastihnuteľný. V Slovenskej republike nemá žiadnych známych. S nikým sa tu nestretáva. Nemá finančné prostriedky k zloženiu finančnej záruky. V Slovenskej republike nikdy nebol a ani nevedel, že vlak cez túto republiku prechádza. Nemá v pláne v Slovenskej republike zostať a chce ísť do Nemecka.

V rámci konania sa odporca zaoberal aj možnosťou alternatívy zaistenia formou uloženia povinnosti podľa ust. § 89 zákona o pobyte cudzincov. Odporca v rámci konania neuložil navrhovateľovi alternatívu zaistenia, nakoľko tento nemá dostatok finančných prostriedkov na zloženie peňažnej záruky a súčasne nemá, zabezpečené ubytovanie pre potreby uloženia alternatívy hlásenia pobytu. Uvedené skutočnosti boli zistené v rámci zápisnice spísanej s účastníkom konania.

Počas konania o zaistení sa odporca zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života navrhovateľa v zmysle v článku 8 ods. 1 Dohovoru. Odporca práva navrhovateľovi vyplývajúce z čl. 8 ods. 1 Dohovoru neupiera a plne ich rešpektuje. Navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území,

Vo vzťahu k § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a v súlade s ust. § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov bolo odporcom posudzované riziko úteku navrhovateľa. Vzhľadom k tomu, že sa nachádza na území Slovenskej republiky bez cestovného dokladu a preto nie je možné jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov a s odvolaním na skutočnosti, ktoré predchádzali tomuto konaniu a sú obsahom spisu, bolo odporcom v rámci oprávnenia rozhodnuté o zaistení navrhovateľa v súlade s ust. § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Podkladom pre toto rozhodnutie je aj skutočnosť, že navrhovateľ aj napriek žiadosti o udelenie medzinárodnej ochrany v Maďarskej republike nerešpektoval právne predpisy tohto členského štátu, vedome ušiel z Maďarskej republiky aby následne neoprávnené vstúpil na územie Slovenskej republiky. S ohľadom na tieto skutočnosti existuje značné riziko jeho úteku zo Slovenskej republiky.

Odporca má za to, že v prípade navrhovateľa a jeho doterajšieho konania je potrebné zabezpečiť prípravu a výkon jeho prevozu podľa Nariadenia Dublin III formou zaistenia v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. V prípade ak by odporca navrhovateľa nezaistil, navrhovateľovi by bola daná možnosť zdržiavať sa na neznámom mieste a tým by mal odporca minimálnu šancu na vykonanie opatrení za účelom zabezpečenia dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov platných na území Slovenskej republiky, resp. členských štátov únie zo strany účastníka konania.

Navrhovateľ, ako štátny príslušník tretej krajiny má medzinárodnými dohovormi ako aj vnútroštátnymi právnymi predpismi na území členských štátov garantované právo na poskytnutie medzinárodnej ochrany pred nebezpečenstvom, ktoré mu v domovskej krajine hrozí. No súčasne majú členské štáty právo na ochranu pred protispoločenskou činnosťou štátnych príslušníkov tretích krajín, a to aj za pomoci zákonných prostriedkov, ktoré zabráňujú neoprávneným žiadostiam o poskytnutie medzinárodnej ochrany. Tieto prostriedky slúžia okrem iného na zabránenie ohrozenia záujmu spoločnosti, ochranu verejného poriadku a ďalšieho ekonomického a hospodárskeho rastu členských štátov únie. Využívanie týchto prostriedkov štátnymi orgánmi je potrebné na zachovanie stabilnej a bezpečnej situácie na území členských štátov, či už z pohľadu ochrany zdravia a života, ako aj ochrany životnej úrovne spoločnosti, ktorú si spoločnosť svojím svedomitým konaním dlhodobo buduje.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov odporca stanovil dĺžku doby zaistenia na dobu tri mesiace, t. j. do 17.12.2015. Odporca zároveň skúmal dĺžku možného zaistenia s ohľadom na skutočnosť, že sa odovzdanie navrhovateľa do Maďarskej republiky uskutoční najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok. Za účelom stanovenia dĺžky zaistenia bol písomne oslovený Útvar policajného zaistenia Medveďov, ktorý vo svojej odpovedi uviedol, že vzhľadom na doterajšiu prax a skúsenosti pri vykonávaní úkonov spojených s odovzdaním cudzinca v rámci Dublinského konania odporučil dobu zaistenia cudzinca na tri mesiace.

Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov Slovenskej republiky so štátnymi orgánmi Maďarskej republiky, prípadne nepredvídateľné

zhoršenie zdravotného stavu účastníka konania, vybavovanie prostriedkov na zabezpečenie jeho prevozu na územie Maďarskej republiky, komunikácia s účastníkmi konania ako aj vybavovanie všetkých ostatných náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe krajiny viazané.

Navrhovateľ nenamietal voči dôkazom získaným odporcom ani voči spôsobu ich získania a nemá iné návrhy.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 4. decembra 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona číslo 404/2011 Z. z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.

Osobitným predpisom je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona číslo 404/2011 Z. z. štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 zákona číslo 404/2011 Z. z. policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

a) hlásenia pobytu alebo

b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Navrhovateľ v odvolaní namietal nesprávne skutkové zistenia (a následne i nesprávne právne posúdenie veci) najmä v súvislosti nedostatočným zistením skutkového stavu veci týkajúcim sa prípustnosti vrátenia navrhovateľa do Maďarskej republiky vzhľadom na podmienku dodržiavania čl. 3 Dohovoru.

Odvolací súd považoval túto námietku za dôvodnú.

V konaní sa nepochybne preukázalo, že napriek tomu, že Maďarsko najskôr dňa 26.08.2015 zamietlo prevzatie navrhovateľa na základe zmluvy o readmisii osôb na spoločnej hranici č. 30/2004 Z. z. na územie Maďarskej republiky z dôvodu, že tento bol evidovaný ako žiadateľ o udelenie azylu v Maďarskej republike, čo si následne vyžiadalo postup podľa Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.6.2013 (a teda má byť vrátený v rámci dublinského konania), maďarská strana prevzatie navrhovateľa späť (dňa 5.10.2015 a 12.10.2015) zamietla, na základe čoho Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra SR dublinské konanie v súlade s § 46b ods. 1 písm. b) zákona č.

480/2002 Z. z. o azyle - neexistencia dôvodu na takéto konanie dublinské konanie zastavilo.

Uvedené skutočnosti nasvedčovali opodstatnenosti tvrdenia o možnej hrozbe porušovania čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, o čom predkladal dôkazy v priebehu konania pred súdom prvého stupňa a zároveň poukazoval na hrozbu porušovania čl. 5 Dohovoru zo strany slovenských štátnych orgánov vzhľadom na opakované menenie účelu zaistenia a s tým súvisiace nezákonné predlžovanie lehoty zaistenia.

Za daných okolností bolo preto potrebné prihliadnuť na námietku navrhovateľa vytykajúcu nedostatočné vyžadovanie povinnosti správneho orgánu skúmať situáciu v krajine, do ktorej má byť cudzinec vrátený, obzvlášť v prípade, keď z úradnej povinnosti je mu zrejmé, že krajina, kam sa má cudzinec vrátiť, má problémy s dodržiavaním základných ľudských práv v podmienkach, v ktorých sa bude cudzinec nachádzať.

Odvolací súd pripomína povinnosť správneho orgánu skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia vyplývajúci z ust. § 90 ods. 1 písm. d) zákona, teda, či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky a z tohto dôvodu neobstojí konštatovanie súdu prvého stupňa, že nie je kompetenciou odporcu skúmať dodržiavanie ľudských práv v Maďarsku, nakoľko toto je v kompetencii Dublinského strediska Migračného úradu Ministerstva vnútra SR, pretože treba zdôrazniť, že i keď tieto konania sú odlišné, nie sú úplne nezávislé či izolované. Je nepochybné, že odporcovi boli skutočnosti namietané navrhovateľom týkajúce sa rozporných informácií maďarskej strany o statuse navrhovateľa a preukazujúce tak značné problémy s evidenciou žiadateľov o azyl, známe a preto bolo nevyhnutné starostlivo skúmať (aj s poukazom na ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku), či Maďarsko je ochotné a schopné takúto osobu prijať, pretože od postoja Maďarska závisel samotný účel zaistenia, keďže jeho realnosť (realizovateľnosť) je vždy nevyhnutnou podmienkou zákonnosti zaistenia.

Skutočnosť, že Maďarská republika vrátenie navrhovateľa napokon neakceptovala a dňa 14.10.2015 Dublinské stredisko migračného úradu oznámilo, že konanie zastavuje, nakoľko neexistuje dôvod na takéto konanie s tým, že dôvodom bolo opakované zamietavé stanovisko maďarskej strany na žiadosť o prijatie navrhovateľa späť, keďže osoba nie je registrovaná ako žiadateľ o azyl v Maďarsku a Dublinské nariadenie preto nie je aplikovateľné, tak vyvoláva dôvodné pochybnosti o zákonnosti napadnutého rozhodnutia, keďže sa nepreukázal legitímny účel zaistenia navrhovateľa t. j. zabezpečenie prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu.

Za dôvodnú považoval odvolací súd aj námietku vytykajúcu, že odporca mal skúmať aj podmienky do akých má byť takto zaistená osoba vrátená v súvislosti s možným porušením princípu non - refoulement, najmä ak hrozí, že podmienky, v ktorých bude takáto osoba po vrátení do Maďarska držaná, najmä vzhľadom na preplnenosť tamojších stredísk pre utečencov, môžu dosiahnuť intenzitu neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle čl. 3 Dohovoru, a tiež aj v prípade, že by hrozilo, že hoci daná osoba požiadala v Maďarsku o azyl, bude z Maďarska vrátená do ďalšej krajiny, kde by jej takéto nebezpečenstvo vážnej ujmy hrozilo.

V tejto súvislosti podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ dôvodne namietal, že súd prvého stupňa neprihliadol na predložené dôkazy, (rozsudok Správneho súdneho dvora Rakúska (Verwaltungsgerichtshof) a predbežné opatrenia ESĽP v iných, no skutkovo obdobných prípadoch) a nezaujal stanovisko k záverom v nich konštatovaným týkajúcim sa problémov s dodržiavaním ľudských práv a medzinárodných záväzkov Maďarskej republiky, nakoľko sa vyslovujú k situácii v krajine, do ktorej má byť navrhovateľ vrátený a týkajú tých istých práv, ktorých dodržiavania sa navrhovateľ domáha.

Vychádzajúc z cieľov Európskej únie, z ktorých jedným je spoločná azylová politika vrátane spoločného európskeho azylového systému (bod 2 preambuly Nariadenia č. 604/2013) nebolo namieste relevantné rozhodnutia v agende spoločného európskeho azylového systému bez ďalšieho odmietnuť, ale bolo vhodné zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či boli spôsobilé spochybniť závery, ku ktorým dospel odporca, keď navrhovateľ namietal, že krajina, kam sa má cudzinec vrátiť, má problémy s dodržiavaním základných ľudských práv, najmä z toho pohľadu, v akých podmienkach sa bude cudzinec nachádzať. Stručné konštatovanie všeobecných kritérií bezpečnostných záruk členského štátu EÚ zjavne nezohľadňuje rýchlo sa meniacu aktuálnu situáciu v súvislosti s prebiehajúcou migračnou vlnou, ktorej dopady sú dotknutým správnym orgánom nepochybne dobre známe, preto bolo povinnosťou správnych orgánov za účelom presného a úplného zistenia skutkového stavu (§ 32 ods. 1

Správneho poriadku, pričom nie sú viazané len návrhmi účastníkov konania) zaoberať sa uvedenými skutočnosťami a náležite plnenie tejto povinnosti nemalo ostať bez povšimnutia ani súdom prvého stupňa.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že otázkou účelnosti a efektívnosti zaistenia navrhovateľa sa správny orgán ani súd prvého stupňa dostatočne nevysporiadali, za daných okolností však nebolo účelné rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, preto najvyšší súd dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Odvolací súd nerozhodol o povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľa z dôvodu, že z vyjadrenia odporcu k odvolaniu z 19.11.2015 ako aj vyjadrenia právnej zástupkyne navrhovateľa vyplýva, že navrhovateľ bol dňa 24.10.2015 v zmysle ust. § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov prepustený zo zaistenia a dňa 10.11.2015 podľa § 84 ods. 1 písm. c) zákona a na základe čl. 4 ods. 1 Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarska o odovzdávaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici na Spoločnom kontaktnom mieste Čunovo - Rajka v čase o 11:00 hod. odovzdaný policajným orgánom Maďarskej republiky, preto účel takéhoto výroku odpadol.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 a 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý mal úspech vo veci priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia podľa vyčíslenia jeho právnej zástupkyne v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške spolu 687,34 Eur titulom trov právneho zastúpenia za 4 úkony právnej pomoci po 139,83 Eur (559,32 Eur)

- 1/ prevzatie a príprava právneho zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky),
 - 2/ napísanie opravného prostriedku dňa 01.10.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
 - 3/ účasť na pojednávaní dňa 15.10.2015 (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky),
 - 5/ napísanie odvolania dňa 10.11.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky)
- a režijný paušál 33,56 € (8,39 x 4)

- 38,54 EUR (cestovné náklady vynaložené na vykonanie porady s klientom v ÚPZC Medveďov - 146,80 km pri spotrebe 6,6 l/100km a cene pohonných hmôt 1,205 Eur/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky - 11,68 Eur a náhrada za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 Eur za každý km - 26,86 Eur podľa § 15 písm. a) vyhlášky v spojení s § 7 ods. 2 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách a § 1 písm. b) opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 632/2008 Z. z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách),

- 55,92 Eur (náhrada za stratu času 13,98 Eur za každú začatú polhodinu podľa § 15 písm. b) v spojení s § 17 ods. 1 vyhlášky - pojednávanie dňa 15.10.2015; prevzatie a príprava zastupovania vrátane prvej porady s klientom).

Odvolací súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby podľa 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky, t. j. ďalšia osobná porada s klientom a náhradu za stratu času za dve začaté polhodiny nakoľko právna zástupkyňa navrhovateľa nepredložila záznam o vykonaní porady s klientom.

- Celkom: 687,34 Eur

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.